

[Aksel Larsen.]

„Jeg finder det fortrøstningsfuldt, at alle lande i Vesteuropa, store og små, således i dag påny, ligesom tilfældet var i 1947, da genopbygningen tog fart, i fællesskab har sat sig nye mål for fortsat produktionsudvidelse gennem national og international indsats. Ikke mindst for os, som jo i den sidste tid har måttet kæmpe med store økonomiske vanskeligheder, er det sundt at gøre sig klart, at der fortsat er store ekspansionsmuligheder for Europas økonomi . . .“

— udenrigsministeren går naturligvis ud fra, at Europa kun består af Atlantpagt-landene —

„ . . . og det er opmuntrende, at Vesteuropas folk her selv har taget et initiativ.“

Vi havde en diskussion om denne sag i folketinget den 18. oktober 1951, hvorunder jeg spurgte, hvorfor i alverden udenrigsministeren og regeringen ikke selv i en debat om Atlantpagten havde gjort opmærksom på denne storslåede 5 års plan, og jeg fik et svar af udenrigsministeren, som jeg skal undlade at citere, men som de ærede medlemmer og navnlig udenrigsministeren selv bør læse i folketingstidenden 1951—52, sp. 189. Der siger udenrigsministeren, at han har skam ikke tiet stille, fordi der var noget at tie stille om. Man var nu i færd med at udarbejde de konkrete økonomiske planer, og den omtalte produktionsudvidelse på 25 pct., den ville komme, det kunne man være helt sikker på. Siden har der været tavshed derom, og det er let forståeligt, for den økonomiske udvikling er gået den modsatte vej for de fleste af de pågældende lande, men navnlig for Danmark.

Fornylig offentliggjorde De Forenede Nationers økonomiske kommission for Europa visse tal for den økonomiske udvikling i de forskellige lande, og i denne konstateres der en produktionsnedgang for en række af disse lande, deriblandt for Danmark. Der konstateres en produktionsnedgang på mellem 1 og 7 pct. i Belgien, Danmark, Holland og Sverige for andet kvartal i år sammenlignet med første kvartal. For USA var ned-

gangen 2 pct. og for England 7 pct. Samtidig konstateredes det af FNs økonomiske Europakommission, at Sovjetunionen og Østeuropas folkedemokratiske lande alle sammen havde stor økonomisk fremgang. Det er et bevis på, at socialismen er økonomisk stærkere end kapitalismen, men det fortæller samtidig noget om, hvorfor regeringen i almindelighed og udenrigsministeren og „Berlingske Tidende“ i særdeleshed i det sidste år har været så mærkværdigt tavst om den kraftske 5 års plan fra Paris, der skulle give os allesammen flere varer til billigere priser, samtidig med at oprustningen blev gennemført.

Disse tal fra Europakommissionen, der ledes af svenskeren Gunnar Myrdal, belyser også ganske godt de påstande, den højtærede statsminister fremsatte i sin trontale om de økonomiske fremgange i Danmark under den nuværende regering. Det går ikke frem med industriproduktionen, det går tilbage. Jeg burde vel ikke blande mig i hundeslagsmålet mellem regeringen og socialdemokratiet om den økonomiske politik og dens resultater, om de er gode eller dårlige, om de vil holde eller ikke holde, men jeg vil dog have lov til at sige, at så letfærdigt, som regeringen opererer med sine tal om den forbedrede valutasisituation, burde en regering ikke have lov til at operere. Det er rigtig nok, at hvis man ser på nationalbankens valutabalace, så er den ganske betydeligt forbedret, men man burde ikke fortie, at staten i marts 1951 overtog 458 mill. kr. af nationalbankens valutagæld til forskellige Europalande, og at dette beløb ikke længere figurerer på nationalbankens balace. Hvis dette beløb var regnet med, ville der fremkomme ikke et nettovalutatilgodehavende, som man nu opererer med, men en nettovalutagæld.

Må jeg samtidig sige, at selvom man kan opvise større eksport for forskellige områder, eksport, som ganske utvivlsomt har været muliggjort på grund af formindsket forbrug i Danmark, hvilket jeg senere skal dokumentere, så ændrer det ikke det forhold, at regeringens af socialdemokratiet godkendte økonomiske politik og udenrigs-